

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Bc. F. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Praha, Tychonova 221/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.3.2011, č.j. 421/3-1083-2/2001-7542

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení sp. zn. 3244719/706-43 ze dne 24.1.2011 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byl žalobci od 1.1.2011 upraven výsluhový příspěvek na částku 21.984,- Kč měsíčně, neboť podle nařízení vlády č. 281/2010 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2011, a podle ustanovení § 137 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 221/1999 Sb.“) byl výsluhový příspěvek žalobce zvýšen o 421,- Kč (tj. o 1,95 % z 21.563,- Kč). Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dále uvedeno, že na základě § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, výsluhové příspěvky od 1.1.2011 podléhají 15 % zvláštní sazbě daně z příjmů, což v případě žalobce činí 3.297,- Kč. Žalobci tak po zdanění od 1.1.2011 náleží k výplatě částka 18.687,- Kč měsíčně.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl námitky žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně o úpravě výsluhového příspěvku žalobce od 1.1.2011 potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že proti části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která se týká zdanění výsluhového příspěvku, podal žalobce námitky, v nichž uvedl, že tato část

výroku je v rozporu s právními předpisy. Žalobce požadoval její zrušení, doplacení dlužných částek výsluhového příspěvku za měsíc leden a únor 2011 včetně úroku z prodlení a dále zastavení následného neoprávněného snižování jeho výsluhového příspěvku.

V námitkovém řízení žalovaný zjistil, že žalobce byl ze služebního poměru vojáka z povolání propuštěn dne 31.12.2007. Od 1.1.2008 mu byl rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení (dále jen „VÚSZ“) ze dne 21.1.2008 čj. 650611/2074/706/VP-5 přiznán výsluhový příspěvek v částce 21.098,- Kč měsíčně, který byl následně v souladu s ustanovením § 137 zákona č. 221/1999 Sb., zvyšován stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činilo polovinu procentního zvýšení důchodů. Po všech těchto zvýšeních činil výsluhový příspěvek žalobce k 31.12.2010 celkem 21.563,- Kč. Dne 1.1.2011 nabyl účinnosti zákon č. 346/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 586/1992 Sb.“) a další související zákony. Ustanovením části první, čl. I., bodu 92 zákona č. 346/2010 Sb., se doplňuje § 36 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, kterým je upravena zvláštní sazba daně, a to odstavec 2 o písmeno v), podle kterého podléhá 15 % zvláštní sazbě daně výsluhový příspěvek a odbytné vojáků z povolání. Podle ust. § 38d odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., se daň vybírá srážkou z příjmů, kterou je povinen odvést její plátce. Podle odstavce 3 citovaného zákonného ustanovení je plátce daně povinen sraženou daň odvést místně příslušnému správci daně, a to do konce kalendářního měsíce, ve kterém byl povinen provést srážku daně. V souladu s výše uvedenými ustanoveními zákona č. 586/1992 Sb., byl VÚSZ jako plátce výsluhového příspěvku povinen provést od 1.1.2011 z vypláceného výsluhového příspěvku srážku 15 % daně, která v případě žalobce činí 3.297,- Kč. Po snížení o tuto zvláštní sazbu daně náleží žalobci od 1.1.2011 k výplatě výsluhový příspěvek v částce 18.687,- Kč měsíčně. O skutečnosti, že od 1.1.2011 podléhá výsluhový příspěvek srážkové dani, byl žalobce informován rozhodnutím správního orgánu I. stupně.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřisvědčil námitce, v níž žalobce poukazoval na ustanovení § 143 odst. 10 zákona č. 221/1999 Sb. Uvedl, že smyslem tohoto ustanovení je upravit postup pro situaci, kdy v průběhu platnosti zákona č. 221/1999 Sb., dojde jeho novelizacemi ke změnám v úpravě podmínek pro přiznání výsluhového příspěvku. Zákon proto obsahuje určující pravidlo pro to, za jakých podmínek v té které situaci výsluhový příspěvek náleží. Podmínkami platnými v době zániku služebního poměru jsou míněny základní zákonné podmínky, jejichž splnění je nezbytné pro vznik nároku na dávku. Neznamená to tedy, že pokud v době přiznání dávky byla tato od daně osvobozena a později zákon stanoví, že od určitého data tato vyplácená dávka podléhá dani, bude dříve přiznaná dávka nadále od daně osvobozena. Tentýž názor zastává i Nejvyšší správní soud ČR, který se aplikací ustanovení § 143 odst. 10 (tehdy 9) zákona č. 221/1999 Sb., zabýval a v rozsudku sp. zn. 5 A 31/2001 ze dne 1.4.2004 konstatoval, že „...*Jeho normativní význam, jak lze dovodit ze zaměření a účelu dané úpravy, přitom souvisí s tím, že v průběhu platnosti zákona č. 221/1999 Sb., může jeho novelizacemi docházet mj. ke změnám v úpravě podmínek pro přiznání výsluhového příspěvku, a proto je třeba, aby zákonná úprava obsahovala určující pravidlo pro to, za jakých podmínek vždy v té které situaci (v době platnosti zákona č. 221/1999 Sb.) náleží výsluhový příspěvek.*“ Ustanovení § 143 odst. 10 zákona č. 221/1999 Sb., se tedy vztahuje pouze na nově přiznávané výsluhové náležitosti.

Ze zákona č. 246/2010 Sb., dle žalovaného jednoznačně vyplývá, že zákonodárce měl v úmyslu podrobit zdanění veškeré částky výsluhových příspěvků vyplacené po 1.1.2011. Ustanovení § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném

od 1.1.2011, jednoznačně stanoví, že 15 % zvláštní sazby daně podléhá výsluhový příspěvek, a nikoliv pouze ta jeho část, o kterou byl od 1.1.2011 zvýšen. Hodlal-li by zákonodárce odlišit výsluhové příspěvky, které byly přiznány před tímto datem, a nepodrobovat je zdanění, učinil by tak přímo v zákoně, např. příslušným přechodným ustanovením.

Požadavek žalobce na zrušení části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se zdanění výsluhového příspěvku od 1.1.2011 nelze akceptovat, protože orgán sociálního zabezpečení (VÚSZ) tímto rozhodnutím o úpravě výsluhového příspěvku nerozhodl o dani, neboť ve smyslu zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu je pouze daňovým subjektem (plátcem daně), nikoliv správcem daně, který je oprávněn rozhodovat v daňovém řízení. VÚSZ byl povinen do zmíněného výroku uvést výši výsluhového příspěvku náležejícího k výplatě po zdanění od 1.1.2011 včetně částky odpovídající výši 15% zvláštní sazby daně z výsluhového příspěvku a také zákonné normy, podle kterých tato dávka podléhá zdanění. Postup VÚSZ byl v souladu s platnou právní úpravou.

Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že postup VÚSZ ohledně zdaňování výsluhového příspěvku se dostal do kolize s ústavními principy a Listinou základních práv a svobod. Konstatoval, že k tomuto tvrzení vedly žalobce zřejmě závěry Evropského soudu pro lidská práva přijaté v rozsudku ze dne 26.11.2002 ve věci stížnosti č. 36541/97 Bucheň proti České republice. Tento případ se však týkal úplně jiné situace, kdy některým bývalým vojenským soudcům nebyly výsluhové příspěvky vypláceny. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně se však výsluhový příspěvek přiznaný žalobci nesnížil, ale orgán sociálního zabezpečení pouze realizuje rozhodnutí státu srážet z výsluhového příspěvku od 1.1.2011 daň. K tomu žalovaný dodal, že v rozhodnutí č. 11/1992 Sbírkou usnesení a nálezů Ústavního soudu ČSFR je uvedeno, že *„Je věcí státu, aby v zájmu zabezpečení svých funkcí rozhodl, že určité skupině poskytne méně výhod jako jiné“*.

Žalobou ze dne 28.5.2011, kterou následně upřesnil podáním ze dne 15.8.2011, se žalobce u Městského soudu v Praze domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě předně namítl, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadami, které jej činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.. Důvodem této nepřezkoumatelnosti je dle názoru žalobce vadný procesní postup žalovaného, který se nijak nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, jak předpokládá § 89 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Na 26 věcných námitek žalovaný odpověděl značně vyhýbavě se zdůvodněním, že zdanění bylo provedeno podle nařízení vlády č. 281/2010 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2011 a podle § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů.

Žalobce namítl, že nové posuzování výplaty výsluhového příspěvku nectí zásady stanovené v § 143 odst. 10 (dříve odst. 9) zákona č. 221/1999 Sb., který striktně stanoví, že výsluhový příspěvek se vyplácí *„za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka“*, a je v rozporu s ústavně zaručenými lidskými právy a základními svobodami. Zdanění výsluhového příspěvku je podle žalobce retroaktivní. Vzhledem k tomu, že se změna zákona nedotkla příspěvku jako takového, nýbrž přímo způsobu vzniku nároku a v souvislosti s tím výše jeho výplaty, jedná se o zpětné působení zákona. Zákaz retroaktivity právních norem je výslovně upraven v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Jestliže v době vzniku nároku na příspěvek byly jedinými podmínkami pro jeho přiznání a výplatu jasně stanovené zásady, nové znění výkladu zákona zavádí jiné režimy. To jsou skutečnosti, které žalobci jako nabyvateli práv nebyly známy v době, kdy tato práva získal. Vzhledem k tomu, že tyto skutečnosti nebyly v dané době známy, nemohl ani předpokládat, že jednou v budoucnu mu budou tato práva omezena nebo i odepřena. To žalobce považuje za

nezákonný zásah státní moci do jeho již jednou nabytých práv. Novelou zákona o daních z příjmů stát fakticky vkládá další podmínku, nový prvek výkonu služby, a to tak, že retroaktivně mění podmínky výkonu služby vojáků z povolání, kteří svůj služební poměr již ukončili, i těm, kteří ve službě pokračují. Do služebních poměrů tak zpětně a nepředvídatelně vkládá podmínky, které nebyly před novelou zákona jejich součástí. Voják, který vstoupil do služebního poměru a ukončil jej před účinností novely zákona o daních z příjmů, nemohl tušit, že výsluhové náležitosti budou v budoucnu (po 1.1.2011) podléhat dani, a byla mu tak odňata možnost se svobodně rozhodnout na základě jasně deklarovaných podmínek. V tomto případě se nejedná o nepravou retroaktivitu zákona, která je v zásadě přípustná, ale o retroaktivitu přímou, zpětně upravující podmínky výkonu služby. Stát tak fakticky částečně ruší nárok na výsluhový příspěvek zpětně, ke dni jeho přiznání.

Zdanění výsluhového příspěvku dle přesvědčení žalobce porušuje zásadu legitimního očekávání a právní jistoty. Novela zákona o daních z příjmů degraduje princip legitimního očekávání, kdy existence přiznané výsluhové náležitosti ve stanovené výši je navíc spojená s jeho valorizací v budoucnu při splnění zákonných podmínek. Stát sám formou právních norem vytvořil legitimní očekávání v zachování, ale také zvýšení výsluhových náležitostí. Namísto toho se žalobce od 1.1.2011 dočkal pravého opaku, čili jejich snížení.

Zavedením zdanění již přiznaných výsluhových náležitostí došlo k zásadnímu zásahu do již nabytých majetkových práv žalobce, a tím i k porušení ústavního principu právní jistoty a ochrany v minulosti nabytých majetkových práv. Ukončením služebního poměru došlo k uzavření právního vztahu mezi státem a fyzickou osobou - žalobcem, který splnil zákonem stanovené podmínky. Stát žalobci v minulosti přiznal majetkové právo a je v postavení povinného. Z tohoto právního vztahu vzniká státu přesně specifikovaná povinnost a žalobci nárok. Stát tímto opatřením jednostranně porušuje práva a povinnosti vyplývající ze smluvního vztahu mezi jím a občanem. Novelou zákona o daních z příjmů žalobci trvale odňal právo pokojně užívat nabytý majetek v podobě přiznaného výsluhového příspěvku a disponovat s ním, což je v rozporu s principem přiměřenosti. Zákonodárce při ukládání daně nešetřil podstatu a smysl základního práva podle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Zavedení zdanění již přiznaných výsluhových náležitostí představuje zásah do sociálních jistot. Jedná se o krok státu, který je v příkrém rozporu s odůvodněním zákona č. 221/1999 Sb., kde se mimo jiné píše: *„Výsluhové náležitosti, které souvisejí se zánikem služebního poměru vojáků, mají výrazný motivační charakter a zabezpečují vojákům určité sociální jistoty za dobu služby, a to s přihlédnutím k psychické a fyzické náročnosti vojenského zaměstnání, potenciálnímu ohrožení života v přípravě na bojovou činnost, konání služby v různých místech podle potřeb ozbrojených sil bez ohledu na vliv na rodinný život a na ztrátu civilní profese.“* Novela zákona o daních z příjmů však vojákům tyto sociální jistoty spolehlivě odbourává.

Zdanění výsluhového příspěvku bylo dle mínění žalobce zavedeno neústavním způsobem. V této souvislosti žalobce namítl, že Česká republika deklaruje v Ústavě, že je demokratickým právním státem, založeným na úctě k právům a svobodám člověka a občana. Součástí ústavního pořádku České republiky je i Listina základních práv a svobod. Ústavní soud vyložil extenzivně pojem ústavní pořádek ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 36/01, publikovaném ve Sbírce zákonů pod č. 403/2002 Sb., takto: *„Rozsah pojmu ústavního pořádku nelze vyložit toliko s ohledem na ustanovení čl. 112 odst. 1 Ústavy, nýbrž i vzhledem k ustanovení čl. 1 odst. 2 Ústavy, a do jeho rámce zahrnout i ratifikované a vyhlášené*

mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách. “ Služební poměr vojáka z povolání je smlouvou mezi státem jeho občanem. Podmínky této smlouvy, a tedy i podmínky výkonu služby vojáků, jsou jasně dokladovány v právních předpisech, které stát sám vydal, a to včetně otázek výsluhových náležitostí. Jak je uvedeno v důvodové zprávě k zákonu č. 221/1999 Sb., mají výsluhové náležitosti „výrazný motivační charakter“, prostupují celou dobou výkonu služby a výrazně pozitivně výkon služby ovlivňují. Jsou tedy nedílnou součástí podmínek výkonu služby jako takové. Stát v § 143 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb., vojákům dokonce hrozí, že pokud se nebudou chovat podle pravidel vymezených státem, výsluhové náležitosti odejme. Tím vojáky ve zvýšené míře motivuje ke kvalitnímu výkonu služby už v jejím průběhu. Stát tak hrozbu odnětí výsluhových náležitostí používá jako nástroj k upevnění kázně a motivaci k řádnému výkonu služby, a tak je sám zařazuje do běžného každodenního života vojáků. Nejde tedy jen o majetkovou kompenzaci po skončení služebního poměru, ale jejich obsah je promítnut do každodenního výkonu služby. Státem byl porušen princip předvídatelnosti a průhlednosti jeho jednání a žalobce považuje za nepřijatelné, aby stát zákonnou úpravou motivoval subjekt k určitému chování a po více jak 23 letech platnosti této smlouvy, při absenci vyhodnocení a s nedostatečným zdůvodněním, korigoval hmotnou úpravu v tak zásadní neprospěch vůči dotčeným subjektům. Občan České republiky na základě zákonem stanovených pravidel uzavřel s Českou republikou kontrakt, kde se na jedné straně zavázal k výkonu služby ve prospěch České republiky, která mu na straně druhé vlastním právním řádem garantovala za výkon této služby zákonem stanovená plnění. Stát tak zdaněním výsluhových náležitostí vytrhává jeden prvek z komplexní právní úpravy služebního poměru vojáků z povolání bez relevantního zdůvodnění.

Vzhledem k tomu, že správní orgány jsou při své činnosti vázány zásadou zákonnosti, jsou povinny respektovat nejenom ustanovení zákona, ale i ustanovení předpisů vyšší právní síly, protože jinak by došlo k absurdní situaci, kdy bude respektován zákon, který je v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Protože výše uvedená úprava je dle názoru žalobce v rozporu s ústavním pořádkem ČR, jmenovitě s Listinou základních práv a svobod a Ústavou, není možné, aby při respektování zásady vázanosti zákonem správní orgán rozhodoval podle uvedeného ustanovení.

Pro případ, že se soud neztotožní s výše uvedenými námitkami, žalobce navrhl, aby soud řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) s.r.s. přerušil a podal podle čl. 95 odst. 2 Ústavy návrh Ústavnímu soudu.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že správnost postupu VÚSZ potvrdil správce daně, kterým je v daném případě Finanční úřad pro Prahu 6. Ten již v několika případech rozhodl podle ustanovení § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) o stížnostech příjemců výsluhových příspěvků (poplatníků) na postup VÚSZ při srážení daně z výsluhových příspěvků přiznaných před 1.1.2011. Zdaněním vypláceného výsluhového příspěvku od 1.1.2011 nedošlo dle mínění žalovaného ke snížení výše již dříve přiznaného nároku. Naopak přiznaný nárok byl v průběhu času zvyšován valorizacemi. Je však třeba zásadně odlišovat přiznaný nárok, tj. přiznanou výši výsluhového příspěvku, od výše výsluhového příspěvku náležejícího k výplatě. Žalovaný odmítá tvrzení žalobce, že napadeným rozhodnutím byla žalobci vyměřena 15% zvláštní sazba daně. Orgán sociálního zabezpečení rozhodnutím o úpravě výsluhového příspěvku nerozhodl o dani, neboť ve smyslu daňového řádu je pouze daňovým subjektem (plátcem daně), nikoliv správcem daně, který je oprávněn rozhodovat v daňovém řízení. VÚSZ jako orgán Ministerstva obrany v případě srážky daně z vypláceného výsluhového příspěvku nevystupuje vůči žalobci v pozici „orgánu

veřejné moci“, který autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech žalobce, ať již přímo nebo zprostředkovaně. VÚSZ ve věci srážky daně z vypláceného výsluhového příspěvku postupuje stejně jako každý plátce daně, který odvádí správci daně daň sraženou poplatníkovi (§ 38c odst. 1 zákona o daních z příjmů). VÚSZ, respektující principy dobré správy, uvedl pouze deklaratorně do výroku rozhodnutí o úpravě výsluhového příspěvku výši výsluhového příspěvku náležejícího žalobci k výplatě po zdanění od 1.1.2011 včetně částky odpovídající výši 15 % zvláštní sazby daně z výsluhového příspěvku, a také označení zákonné normy, podle které tato vyplácená dávka podléhá od 1.1.2011 zdanění. Učinil tak proto, že zákonodárce nijak neupravil způsob, jak mají být poživatelé výsluhových příspěvků od správního orgánu informováni o částce výsluhového příspěvku náležející k výplatě a o přesné částce sražené daně, na což by měl mít každý daňový poplatník právo.

Žalovaný odmítl rovněž tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadami, které je činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Uvedl, že k veškerým námitkám, týkajícím se rozhodování o výsluhových náležitostech podle zákona č. 221/1999 Sb., se v rozhodnutí o námitkách vyjádřil. Zopakoval, že v případě srážky daně z vypláceného výsluhového příspěvku nevystupuje vůči žalobci v pozici orgánu veřejné moci, který by autoritativně rozhodoval o právech a povinnostech žalobce. Proto se žalovaný nemůže ani vypořádávat s dalšími námitkami, které napadají zdanění výsluhových příspěvků a neopírají se o zákon č. 221/1999 Sb. V § 142 odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb., je uvedeno, že není-li v této části zákona stanoveno jinak, řídí se organizace a řízení o výsluhových náležitostech a jejich výplata ustanoveními zvláštních právních předpisů o organizaci a řízení ve věcech důchodového pojištění a výplatě dávek důchodového pojištění. Těmito zvláštními právními předpisy jsou zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Ustanovení poslední věty § 88 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., stanoví, že orgán sociálního zabezpečení přezkoumává rozhodnutí, proti němuž byly podány námitky, v plném rozsahu; není přitom vázán podanými námitkami. Napadeným rozhodnutím bylo v duchu tohoto zákonného ustanovení přezkoumáno námitkami napadené rozhodnutí VÚSZ v plném rozsahu.

K tvrzení žalobce, že nové posouzení výplaty výsluhového příspěvku je v rozporu s ústavně zaručenými právy a základními svobodami, neboť nectí zásady stanovené v § 143 odst. 10 zákona č. 221/1999 Sb., který podle žalobce striktně stanoví, že výsluhový příspěvek se vyplácí „za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka“, žalovaný uvedl, že dle jeho přesvědčení žalobce nesprávně chápe a interpretuje ustanovení § 143 odst. 10 zákona č. 221/1999 Sb. V něm uvedený pojem „náleží“ znamená pouze a jedině „přiznává se“, tedy rozhoduje se o nároku na příslušnou výsluhovou náležitost. Na tomto místě žalovaný citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 31/2001 ze dne 1.4.2004, podle něhož *„Citované ustanovení je samozřejmě nedílnou součástí zákona č. 221/1999 Sb., avšak strana žalovaná má za to, že se vztahuje pouze na nově přiznávané výsluhové náležitosti. Jazykovým a systematickým výkladem předmětné právní úpravy je zřetelně dovoditelné, že u daného zákonného ustanovení nejde o úpravu retroaktivní, nýbrž jde o úpravu tzv. prospektivní, tedy o úpravu směřující od účinnosti daného zákona „vpřed“. Pokud by mělo jít o úpravu retroaktivní, bylo by třeba takový záměr slovně vyjádřit zcela jinak, přičemž takovýto případný záměr by zřejmě měl být dovoditelný již z konstrukce přechodných ustanovení předmětného zákona. Proto je Nejvyšší správní soud toho názoru, že při výkladu citovaného ustanovení je třeba přisvědčit nikoliv žalobci, ale žalovanému, který dané ustanovení vykládá tak, že toto ustanovení se vztahuje na výsluhové příspěvky přiznávané počínaje účinností zákona č. 221/1999 Sb. Jeho normativní význam, jak lze dovodit ze*

zaměření a účelu dané úpravy, přitom souvisí s tím, že v průběhu platnosti zákona č. 221/1999 Sb., může jeho novelizacemi docházet mj. ke změnám v úpravě podmínek pro přiznání výsluhového příspěvku, a proto je třeba, aby zákonná úprava obsahovala určující pravidlo pro to, za jakých podmínek vždy v té které situaci (v době platnosti zákona č. 221/1999 Sb.) náleží výsluhový příspěvek.“

Podmínkami platnými v době zániku služebního poměru jsou podle žalovaného míněny základní zákonné podmínky, jejichž splnění je nezbytné pro vznik nároku na dávku, jimiž jsou např. stanovená minimální délka doby trvání služebního poměru, způsob zjišťování (výpočtu) průměrného měsíčního hrubého příjmu, procentní zvýšení výsluhového příspěvku za jednotlivé roky služby konané po splnění stanovené minimální délky doby trvání služebního poměru či důvody skončení (zániku) služebního poměru vojáka z povolání. Mezi základní zákonné podmínky, které platily v době zániku služebního poměru žalobce pro vznik nároku na výsluhový příspěvek, však nelze v žádném případě zařadit skutečnost, že v době před 1.1.2011 byly výsluhové náležitosti osvobozeny od daně z příjmu.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 143 odst. 10 zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, výsluhové náležitosti náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka.

Podle § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném od 1.1.2011, zvláštní sazba daně z příjmů plynoucích ze zdrojů na území České republiky pro poplatníky uvedené v § 2 a 17, pokud není v odstavci 1 stanoveno jinak, činí 15 %, a to z výsluhového příspěvku a odbytného u vojáků z povolání a příslušníků bezpečnostních sborů podle zvláštních právních předpisů.

Podle čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod lze daně a poplatky ukládat jen na základě zákona.

Soud o věci uvažil takto:

Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval žalobce natolik nekonkrétním způsobem, že na jejím základě nebylo možné posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitek) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Žalobce nicméně nspecifikoval, se kterou (kterými) z celkem 26 námitek, jež uplatnil proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se žalovaný nevypořádal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl dostatečně určitým a srozumitelným způsobem úvahy, jimiž se řídil při posouzení věci a při výkladu právních předpisů, které na tuto věc aplikoval. Na základě těchto úvah dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem, a že žalobcovy námitky (jako celek) tudíž nemohou obstát. Soud tomuto závěru plně přisvědčuje.

Domníval-li se žalobce, že některá z jeho námitek zůstala opomenuta, bylo jeho povinností v žalobě ji konkrétně označit a uvést, proč závěry žalovaného na tuto námitku nelze vztáhnout. To však žalobce neučinil. Naprostá obecnost a bezobsažnost uvedeného žalobního tvrzení brání tomu, aby se jím soud mohl blíže zabývat.

Soud k tomu na okraj dodává, že žádný zákon žalovanému neukládá povinnost vyjadřovat se ke všem tvrzením, které žalobce vtělil do námitek proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Řada těchto žalobcových tvrzení s věcí samou vůbec nesouvisí, nebo se o žádnou námitku ve skutečnosti nejedná. Poukázat lze příkladmo na námitku č. 21, v rámci které žalobce uvádí obsáhlý výčet „mediálně známých příkladů“ skandálního hospodaření Ministerstva obrany s prostředky veřejných rozpočtů, či na „námitku“ č. 26, která je toliko výzvou k doplacení dlužných částek.

Přestože si lze jistě představit podrobnější odůvodnění, soud v dané věci považuje za podstatné, že z napadeného rozhodnutí jsou zřejmé úvahy, na základě kterých žalovaný dovodil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno se zákonem. Jedná se především o přílehlavý výklad ustanovení § 143 odst. 10 zákona č. 221/1999 Sb., jehož se žalobce ve svých námitkách a následně i v žalobě opakovaně dovolává. Z uvedeného ustanovení rozhodně neplyne, že žalobci dříve přiznaný výsluhový příspěvek nemůže být v důsledku nové právní úpravy v budoucnu zatížen srážkovou daní. Pokud jde o výklad zmíněného ustanovení, Městský soud v Praze ve shodě se žalovaným považuje za vhodné poukázat na závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1.4.2004 č.j. 5 A 31/2001 – 56, podle kterého *„toto ustanovení se vztahuje na výsluhové příspěvky přiznávané počínaje účinností zákona č. 221/1999 Sb. Jeho normativní význam, jak lze dovodit ze zaměření a účelu dané úpravy, přitom souvisí s tím, že v průběhu platnosti zákona č. 221/1999 Sb. může jeho novelizacemi docházet mj. ke změnám v úpravě podmínek pro přiznání výsluhového příspěvku, a proto je třeba, aby zákonná úprava obsahovala určující pravidlo pro to, za jakých podmínek vždy v té které situaci (v době platnosti zákona č. 221/1999 Sb.) náleží výsluhový příspěvek.“*

Soud souhlasí se žalovaným v tom, že ustanovení § 143 odst. 10 zákona č. 221/1999 Sb., je nutno vykládat tak, že podle doby zániku služebního poměru vojáka se posuzuje např. doba nutná ke vzniku nároku na výsluhový příspěvek, otázka, které doby a v jakém rozsahu se do tohoto nároku započítávají, z kterých příjmů se výsluhový příspěvek vypočítává apod. Jednou přiznaný výsluhový příspěvek tedy nelze bývalému vojákovu odejmout z toho důvodu, že zákon následně např. prodlouží dobu trvání služebního poměru nutnou pro vznik nároku na výsluhový příspěvek. Zmíněné ustanovení tedy upravuje podmínky vzniku nároku na výsluhový příspěvek, nikoliv však podmínky jeho vyplácení, valorizace či případného zdanění v budoucnu.

Ke shodnému názoru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.8.2013, č.j. 4 Ads 65/2013-23, v němž řešil totožnou problematiku následného zdanění výsluhového příspěvku, jako je tomu v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku uvedl, že *„Jazykový a logický výklad citovaného ustanovení ukazuje, že toto ustanovení upravuje podmínky pro vznik nároku na jednotlivé výsluhové náležitosti. Jedná se o základní zákonné podmínky, při jejichž splnění vzniká nárok na přiznání příslušné výsluhové náležitosti. Splnění těchto podmínek se posuzuje ke dni zániku služebního poměru vojáka. Míra zdanění výsluhového příspěvku nepochybně nepatří mezi podmínky pro vznik nároku na tento příspěvek, neboť s vlastním nárokem nikterak nesouvisí.“* Nejvyšší správní

soud dále konstatoval, že tyto závěry jednoznačně podporuje také systematický výklad předmětného ustanovení, které „... je včleněno do osmé části zákona, upravující podmínky pro vznik nároku na výsluhové náležitosti a způsob jejich výpočtu. Tato ani jiná část zákona o vojácích z povolání však nestanovuje, ani v minulosti neurčovala, zda a v jaké míře podléhají výsluhové náležitosti dani z příjmu. Naopak, pravidla pro zdanění výsluhových náležitostí byla vždy stanovena v zákoně o daních z příjmů, který v období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2010 řadil výsluhové náležitosti mezi příjmy osvobozené od daně [srov. § 4 odst. 1 písm. o) zákona o daních z příjmů ve znění účinném od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2010] a pro období od 1. 1. 2011 zavedl zvláštní sazbu daně pro zdanění výsluhového příspěvku a odbytného u vojáků z povolání [srov. § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů ve znění účinném od 1. 1. 2011].“ Nejvyšší správní soud poukázal rovněž na tu skutečnost, že „... výše výsluhového příspěvku není neměnná. Výsluhový příspěvek se v průběhu času mění vlivem valorizací (srov. § 137 zákona o vojácích z povolání), výplatu výsluhového příspěvku ovlivňuje také výše případného starobního nebo invalidního důchodu toho kterého vojáka (srov. § 134 zákona o vojácích z povolání). Ustanovení § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání se tudíž může vztahovat pouze na podmínky pro vznik nároku na výsluhový příspěvek; pokud by se mělo uplatnit také ve vztahu k jeho výši nebo k rozsahu, v jakém je vyplácen, ztratila by ustanovení § 134 a § 137 zákona o vojácích z povolání smysl, neboť valorizace i úprava příspěvku v souvislosti s výplatou důchodu představují změnu oproti stavu, který existoval v okamžiku zániku služebního poměru.

Z výše uvedeného je dle názoru Nejvyššího správního soudu zjevné, že slovní spojení „podmínky platné ke dni zániku služebního poměru vojáka“ zahrnuje toliko základní předpoklady pro přiznání výsluhového příspěvku a nefixuje výši tohoto příspěvku k datu zániku služebního poměru, neboť výše příspěvku je proměnlivá. Tím spíše pak předmětné ustanovení nemůže dopadat na problematiku zdanění výsluhového příspěvku, které rozhodně nepatří mezi podmínky pro vznik nároku a jež ani není upraveno v zákoně o vojácích z povolání. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že „ustanovení § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání nepředstavuje překážku pro budoucí zdanění výsluhových příspěvků přiznaných v době, kdy byly výsluhové náležitosti osvobozeny od daně z příjmu.“

Ve shora citovaném rozsudku ze dne 29.8.2013, č.j. 4 Ads 65/2013-23 se Nejvyšší správní soud vyčerpávajícím způsobem vyjádřil též k otázce retroaktivity účinků zákona č. 346/2010 Sb., který novelizoval příslušná ustanovení zákona o daních z příjmů a mj. doplnil do § 36 odst. 2 zákona o daních z příjmů, upravujícího zvláštní sazbu daně ve výši 15 %, nové písmeno v), jež zvláštní sazbou daně zdaňuje výsluhové příspěvky a odbytné u vojáků z povolání a příslušníků bezpečnostních sborů podle zvláštních právních předpisů. Nejvyšší správní soud shledal, že „toto zdanění nebylo zavedeno zpětně, ale do budoucna od okamžiku účinnosti zákona. Nejedná se tedy o nepřipustnou pravou retroaktivitu, ale o retroaktivitu nepravou, která představuje jedno z možných a přípustných řešení situací vznikajících v souvislosti se změnami právní úpravy.“ Tomu dle Nejvyššího správního soudu odpovídá i důvodová zpráva k zákonu č. 346/2010 Sb., z níž jednoznačně vyplývá, že zdanění se nevztahuje k částkám vyplaceným před účinností zákona č. 346/2010 Sb., ale pouze k částkám určeným k výplatě po 1. 1. 2011. Právní úprava tudíž nepůsobí zpětně, nýbrž do budoucna.

Nejvyšší správní soud k tomu doplnil, že „otázka zdanění určitých příjmů a jeho rozsahu je výhradně politickou záležitostí. Také Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 89/2009, vyslovil, že „... nebude svým úsudkem o vhodnosti veřejných politik nahrazovat

úsudek demokraticky zvoleného zákonodárce, který má ve sféře veřejných politik široké možnosti uvážení, a také za případný neúspěch zvoleného řešení nese politickou odpovědnost. Jinými slovy, zákonodárce může v daňové oblasti činit i neracionální kroky, což ovšem ještě není důvod k zásahu Ústavního soudu. Ten zasáhne až tehdy, dojde-li k omezení vlastnického práva v intenzitě tzv. rdousícího efektu, anebo dojde-li k porušení principu rovnosti, v jeho akcesorické (zde v návaznosti na další základní práva) nebo neakcesorické podobě.“ Zavedení daně se sazbou 15 % rozhodně nedosahuje takové intenzity, aby bylo možné hovořit o tzv. rdousícím efektu zmíněném v naposledy citovaném nálezu Ústavního soudu.“

K poukazu stěžovatele na své legitimní očekávání, že bude pobírat výsluhový příspěvek, na který měl právní nárok od jeho přiznání, pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.8.2013, č.j. 4 Ads 65/2013-23 podotkl, že „stěžovateli tento příspěvek nebyl odňat, nadále mu náleží a je mu vyplácen. Legitimní očekávání stěžovatele se však nemůže vázat k výši vypláceného příspěvku, která ze zákona není fixována k datu zániku služebního poměru, nýbrž se i v případě stěžovatele vyvíjela vlivem valorizací a uvolnění výplaty starobního důchodu. Legitimní očekávání nelze spojovat ani s tím, že bude trvat určitá daňová výjimka nebo zvýhodnění.“

Z výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, které lze v plném rozsahu vztáhnout i na nyní projednávanou věc, je zřejmá nedůvodnost žalobních námitek, jimiž žalobce brojí proti zdanění jeho výsluhového příspěvku, k němuž došlo s účinností od 1.1.2011 na základě zákona č. 346/2010 Sb. Lze shrnout, že žalobce se zásadním způsobem mýlí, jestliže ze znění ustanovení § 143 odst. 10 zákona č. 221/1999 Sb., dovozuje nepřipustnost následného zdanění výsluhového příspěvku, neboť zmíněné ustanovení na problematiku zdanění výsluhového příspěvku nedopadá, a tedy mu ani nebrání. Případné zdanění výsluhového příspěvku vůbec nepatří mezi podmínky pro vznik nároku na tento příspěvek. Žalobcovo očekávání, že bude navždy trvat daňová výjimka spočívající v tom, že jemu přiznaný výsluhový příspěvek nebude podroben zdanění, nemá žádnou oporu v právních předpisech, a nelze jej tudíž považovat za legitimní. Jinými slovy řečeno, žádný zákon žalobci nepřiznává právo na to, že výsluhový příspěvek, který mu byl v minulosti přiznán, nemůže být v budoucnu podroben zdanění jako jiné příjmy podléhající zákonu o daních z příjmů. Do majetkových práv k částkám výsluhového příspěvku, které byly žalobci vyplaceny přede dnem 1.1.2011, nebylo nově zavedeným zdaněním výsluhového příspěvku nijak zasaženo. To znamená, že toto zdanění nelze kvalifikovat jako nepřipustnou pravou retroaktivitu či jako zásah do již nabytých majetkových práv a sociálních jistot žalobce. Patnáctiprocentní zdanění není natolik razantní, že by v jeho důsledku výsluhový příspěvek pozbyl motivační charakter a nemohl bývalým vojákům zabezpečovat určité sociální jistoty. Stát byl v souladu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod oprávněn přistoupit ke zdanění výsluhového příspěvku do budoucna (nikoliv zpětně), a pokud tak učinil, nejednalo se v žádném případě o krok, který by byl v rozporu s ústavním pořádkem (chránícím mj. princip právní jistoty) či v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce ostatně v žalobě blíže nespecifikoval, v čem konkrétně spatřuje rozpor závěrů žalovaného obsažených v napadeném rozhodnutí s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána. Neoznačil mezinárodní smlouvu, z níž by vyplýval závazek státu vystříhat se do budoucna jakéhokoliv zdanění výsluhových příspěvků, a ani tak učinit nemohl, neboť žádná taková smlouva neexistuje. Žalobce v souvislosti s touto námitkou citoval nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 36/01, který vymezuje pojem ústavního pořádku tak, že do jeho rámce je nutné zahrnout i ratifikované a vyhlášené mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, sám však v další větě uvedl, že služební poměr vojáka z povolání je smlouvou mezi státem a jeho občanem (nejedná se tedy o mezinárodní smlouvu). Soudu není zřejmé, jak

výše zmíněný nálezk Ústavního soudu souvisí s otázkou zdanění výsluhového příspěvku žalobce.

Žalobcem zmiňovaná smlouva (kontrakt), kterou při vzniku služebního poměru uzavřel se státem, rozhodně žalobci negarantovala právo na výplatu výsluhového příspěvku v konkrétní výši, ani právo na to, že výsluhový příspěvek, na který mu v případě splnění zákonných náležitostí vznikne nárok při skončení služebního poměru, nebude nikdy v budoucnu podroben zdanění.

Důvody zakotvené v § 143 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb., pro které nemá voják nárok na výsluhové náležitosti, se zdaněním výsluhového příspěvku nijak nesouvisí. Navíc nelze přehlédnout, že v těchto zákonem vymezených případech nedochází k odnětí již přiznaných výsluhových náležitostí, jak se mylně domnívá žalobce, ale voják nárok na výsluhové náležitosti vůbec nemá, tj. žádný nárok mu nevznikne. Žalobci nárok na výsluhový příspěvek v souladu se zákonem vznikl a trvá i nadále – nově zavedené zdanění výsluhového příspěvku na jeho dalším trvání nic nemění.

Pro úplnost soud dodává, že zvažoval též možnost odmítnutí žaloby, neboť pojal pochybnost o tom, zda je napadené rozhodnutí žalovaného o námitkách skutečně rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.r.s., tj. úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují žalobcova práva nebo povinnosti. Soud se do značné míry ztotožňuje s argumentací žalovaného, že VÚSZ rozhodnutím o úpravě výsluhového příspěvku *nerozhodl o dani z příjmů*, kterou je zatížen žalobci přiznaný výsluhový příspěvek. VÚSZ je v dané věci skutečně toliko plátcem daně, který odvádí správci daně daň sraženou poplatníkovi (§ 38c odst. 1 zákona o daních z příjmů), a nikoliv správcem daně, který je oprávněn rozhodovat v daňovém řízení. VÚSZ ani žalovaný tedy nevystupoval vůči žalobci z pozice orgánu veřejné moci, který by autoritativně rozhodoval o jeho právech či povinnostech týkajících se zdanění výsluhového příspěvku.

K témuž závěru dospěl rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 28.6.2011 sp. zn. IV. ÚS 1467/11, v němž konstatoval, že *„Potud je rozhodné, že v případě srážky daně při výplatě výsluhového příspěvku Ministerstvo vnitra ČR nevystupuje vůči stěžovateli v pozici „orgánu veřejné moci“, který autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech stěžovatele, ať již přímo nebo zprostředkovaně. Stěžovatel odhlíží od toho, že (v rozsahu pro posouzení jeho návrhu relevantním) Ministerstvo vnitra ČR vůči němu postupuje stejně jako každý plátc daně, který odvádí správci daně daň sraženou poplatníkovi (§ 38c odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů).“*

Pokud žalobce se srážením daně z výsluhového příspěvku nesouhlasil, měl podle § 237 odst. 3 daňového řádu možnost podat proti tomuto postupu VÚSZ stížnost, o níž by autoritativně rozhodl místně příslušný správce daně. Jeho rozhodnutí by nepochybně přezkumu ve správním soudnictví podléhalo.

Soud nicméně nakonec přistoupil k meritornímu projednání věci, vědom si toho, že Nejvyšší správní soud evidentně žádnou pochybnost o možnosti soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného o námitkách směřujících proti prvostupňovým rozhodnutím VÚSZ o úpravě výsluhových příspěvků bývalých vojáků od 1.1.2011 neshledal. Tato skutečnost je zřejmá z toho, že kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.5.2013 č.j. 10 Ad 11/2011 – 35 Nejvyšší správní soud věcně projednal a jako nedůvodnou zamítl shora citovaným rozsudkem ze dne 29.8.2013, č.j. 4 Ads 65/2013-23.

Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože soud neshledal, že by zákon, který žalovaný v souzené věci aplikoval, byl v rozporu s ústavním pořádkem, nevyhověl návrhu žalobce na přerušení řízení a předložení věci Ústavnímu soudu

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.**

V Praze dne 7. července 2014

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková